

מִי מֵאֵי אֵיירִי וּפְטוֹר מִלְשֵׁלֶט וּכְגוֹן שֶׁלֹא יִכְלוּ לִסְלֹקוֹ כָּל כֶּךָ מֵהָר וְהָא דִּלְפִּטְפוּתוֹ מִשּׁוּם דְּבִרְיוֹק נִפְיִלָּה גּוּפָה נִלְמָתוֹר וּלְפִיטוֹ קָאמֵר וְהַשְׁמָא אִתִּי שׁוּלָאשׁ וּחֵף עַל גַּב דְּבִשְׁעָת נִפְיִלָּה יֵשׁ וְדוּמִתוֹ לֹאֵשׁ כְּמוֹ לְבוֹר דִּמְאָשׁ חֲלוּק נִמְנָה שְׂאִין כַּח אַחֵר מַעֲוֹרֵב צוֹ וּמַעֲוֹרֵב צִמָּה שְׂאִין חֲתִילֵת עֲשִׂיתִין לְנוֹק אֵלֶּה לֶכֶךָ דִּימָה אֲמוֹת לְבוֹר מִשּׁוּם דְּבִרְיוֹק דִּלְמָאֵשׁ נִפְיִלָּה אִין אֲמוֹתוֹ כָּלֵל לֹאֵשׁ אֵלֶּה לְבוֹר:

חב חייב מביע ריח. נבאר
דוכטין לא דייק הכי כגון
"אין חצין לאדס אלס בפניו ותופס
ב"ח במקום שזב לאחרים" (דהתם
לא שייך לשון חייב אלס לשון חובב:
רבי ישמעאל אבא שמינה. פירוש
שלמח אלס שמינה משלם
שמינה אלס אלס כחושא אדמי משלם
שמינה אי נמי ה"פ כיון דלשמינה
אין משלם אלס שמינה כמו שהזיק
לא קנסיין ליה לשלם יותר ממה
שהזיק א"כ כשאלס כחושא נמי לא
קנסיא לשלם יותר ממה שהזיק
שלם שמינה וא"ת אמאי טעי טפי
דדברי ר' ישמעאל לומר שאס אלס
כחושא משלם שמינה יותר מדברי ר'
נמי עקיבא דלגח רבי עקיבא קאמר
עמי שאס אלס ערוהא כחושא משלם
ערוהא שמינה שבשדותיו ו"ל לפיך
טעי דדברי רבי ישמעאל טפי משום
דקאמר רבי עקיבא לא זא הכחוב
אלס לגבות לניקין מן העידיה משמע
ששטמע מר' ישמעאל שבא הכחוב
לחייב יותר ממה שהזיק כגון דאס
אלס כחושא משלם שמינה:

ומימר דכ"ע מודו דאין משלם אלא
עידית שיש לו ואין צריך לקנות
דאמריין לקמן (ד' ע"א) אין לו אלא
יצבורית כולם גובין מן היצבורית
מיהו אי בשל עולם הן שמיין המ"ל
נגון דיצבורית דמויק כעידית דעמלא
גלר עקיבא גובין מן היצבורית ולר'
שמעאל היב ליה מעידית דניק
אפילו למ"ד בשל הן שמיין המ"ל
לית ליה למויק כעידית דניק דלמ"ד
כסף או מיטב ישלם כסף לרבי
שמעאל ולר' עקיבא לא ישלם אלא
שמעאל שול: **שורר** רעהו ב'.
מיהו ולוקמה בשן ורגל שזיק את
ההקדש דהם לא כמיב רעהו ומקין
למילף דאינה מועדת מתחילתה
בגובה שיה דמחת מניה ישלם כסף
מיין לא ילפינן דלא תקבלה אלא
עמינן תשלומי מיטב דאי לכל מילי
ילפטרו כולוהו ממנון ובה"ר וכלים
פסולי המוקדשין ו"ל דכולוהו נוקין
במטורין בהקדש כדמוכה בירושלמי
גריס הנזקין דקאמר הם כמה און
קיימיין אי בהכשר נוקין הא תנינא
מזר רעהו ולא שור של הקדש ואי
בנוקין גופו אה תני רבי חייה
אזלן להדיט ואין נוקין לגבוה
דאמר הרי עלי מנה לבדק

ידע לבעליו שנפלו או ידעו
קתני נתנו לו זמן לסלקו
מיירי ונתנו לו זמן לקוץ
ר דמדה ליה לצור טפי

שור ויכית. שברשות צ"ד הוא מהלך ברה"ר שהרי כל אדם יש לו רשות בך ואלם חייב אף אני אצבי כו' והיינו הלא הורה דממאי: ופסו לו זמון. צ"ד: מאי שנא בור שאכן לעולם מווי. שדרך שנופלין שם ומוצאין. ואי קשיא לא מילתא דאחרני ליעיל [א]. דרגל הויקא ממז' ולא בור לאו פירכא היכי דבור הויקו

HebrewBooks.org ©Mozzaim Publish

שמינה בתמיה: צין הערוגות. ויש
סס ערוגות שמינות וטעונות פירות
הרבה וכחשות וטעונות מעט ולא
ידיעין דך ערוהה הנאכלת מהי
ניהו: השאף משום דלא ידיעין משלם
שמינה. בתמיה. הא ניזק הוא מוציא

רַב אַחא זב יעקב. מודה רבי
ישמעאל דלא משלם אלא דמי ערוגה
לפי מה שהיא ובהא פליג בגון
שהיה עריות דניזק חיבורית דמזיק
רבי ישמעאל סבר דניזק שיימין
דלא דכתיב בקרא שישלם לו דמי
נקו מקרקע מיטב אשדות דניזק
קאי ומשלם ליה מניק דמי נקו
קרקע ומיזביות שלו בשוה נקו שהרי
הוא כמיטב שדוה של ניזק: ורבי
עקיבא סבר דמזיק שיימין. למיטב
דקרא דיהיב ליה מעידית דידיה:
נאמרה שדה למטה. מיטב שדוה
ישלם: ונאמרה שדה למעלה. ובער
בשדה אחר: אף שדה האומר למטה
של ניזק. והכי קאמר קרא שאם יש
למזיק קרקע הדומה לעידית דניזק
ישלם לו הימנה שיעור דמי נקו:
מיטב שדוה של האיק דקא משלם.
דהיינו שדה של מזיק ולא אחי גזרה
שזה ועקר ליה לקרא: ואחני קרא.
דמשמע מיטב דהאיך דקא משלם:
משלם ליה ממזיב דידיה. הואיל
וחבורית שלו לא היא כעידית דניזק:
שור רעשו אמר רחמנא ולא שור
דקדש. דאם נגח שור של הקדש
פטור והוא הדין לכל שאר נזקין שאם
מזיק את ההקדש פטור. לישנא
אחרנא להכי נקט שור הקדש ולא
מוקי לה בזבחיית בשמתו שדה הקדש
משום דלא משמתה לה דאי שדה חרס
לכהנים היו וכשדה הדיין דמי וליכא
למימר ק"ו להקדש ושדה הקדש נמי
דהו לצורך דקא הבית או המקדש
פדוהו לאלתר או מוכרין אותו לאלתר
לאחר וכשיוצא ציובל לכהנים היו
דכתיב (ויקרא כו) והיה השדה באלתו
ציובל וגו' ללכהנים היו ואי קודם
דכל הממוצר לקרקע כקרקע דמי:
ובעל

תורה אור השלם

גליון הש"ס

רבינו חננאל

[illegible]